

Приключенията на Барон Мюнхаузен

Съдържание

Конят на камбанарията.....	5
Пристигане в Санкт Петербург с шейна, теглена от вълк	9
Искри от очите вместо кремък	12
Без оръжие срещу глиган.....	14
Еленско печено с вишнев сос.....	16
Побеснелият кожух.....	18
Осмокракият заек.....	21
Успешният лов	23
Чистокръвният жребец.....	26
Конят с шатра от лаврови клони	29
Яхнал оръдейно гюле	32
Главното е да си учтив	35
Измъкване от блато, издърпвайки се за собствената си коса	37
Пастирът на пчелите и мечките	39
На Луната по бобено стъбло	42
С каретата на рамо и конете под мишниците	45

Размръзналите се звуци	48
Подарък за цейлонския губернатор.....	50
Среща с кит.....	55
В корема на рибата.....	58
Как се сдобих с изумителни слуги	61
Токайското вино	66
Преследването	72
Грандиозният ми подвиг	74
Вместо гюле.....	77
Дивеч в морето	80
Второто ми пътуване до Луната.....	83
Пътуването до Етна	88
Островът от сирене	92
Рибешкият търбух, натъпкан с кораби, или благополучното ми завръщане у дома	96

Конят на калбанарията

Пристигнах в Русия посред зима. Яздех кон, защото смятах, че това е най-удобният начин за пътуване – стига ездачът да е опитен, а конят – силен и издръжлив. Бях облечен твърде леко, за което веднага съжалих – усетих, че колкото повече напредвам на североизток, толкова по-студено става.

Цял ден яздих, без да спирам за почивка, и когато над земята се спусна нощ, се почувствах много уморен. Едва се държах на седлото. Конят също трябваше да си отдъхне. Луната, звездите и цялото небе бяха забулени от гъсти сиви облаци. Всичко наоколо беше покрито със сняг – на повечето места струпан на дълбоки преспи, което, разбира се, стана причина да се отклоня от пътя. Вятърът свирепо хвърляше в лицето ми ледени стрелички. Напразно

търсих място, където да пренощувам – нито едно селище не изникна на пътя ми.

Не знаех къде се намирам. Наоколо се ширеше безкрайна равнина – не се виждаше ни път, ни пътека, ни дръвце, ни храстче. Накрая не издържах на умората, скочих от коня и го завързах за някакво стълбче, което стърчеше на една-две педи над снега. После мушнах pistolетите си под мишница – да са ми подръка, ако нещо ме застраши, легнах наблизко и веднага потънах в дълбок сън. Отворих очи чак когато вече беше съвсем светло и небето синееше.

Какво бе учудването ми, щом се огледах и видях, че лежа не насред обширно поле, а в двора на малка църква в центъра на едно селце. Но конят ми никакъв го нямаше! Къде ли се беше дянал? Гледах, вирах се, оглеждах се, но не го виждах никъде. И тогава чух изцвилване, което прозвуча някъде високо над главата ми. Погледнах нагоре и какво да видя – конят ми виси, вързан за кръста, възвисяващ се на върха камбанарията!

Само за миг съобразих какво се бе случило! Предишния ден имаше виелица, която беше затрупала от край до край цялото село. Бе навалил толкова много сняг, че от селото се виждаше единствено връхчето на кръста, стърчащо над преспите. В непрогледния мрак аз го бях взел за стълбче и спокойно бях завързал за него юздата на уморения си кон. През нощта, докато съм спал, времето омекнало и снегът се стопил. Лека-полека и съвсем неусетно аз съм се спускал все по-надолу и по-надолу. И ето че на сутринта се бях оказал на земята, а клетият ми кон висеше от камбанарията.

Без много-много да се колебаю, извадих единия си пистолет, прицелих се в оглавника и без да ми трепне окото, стрелях. И понеже стрелям много точно – имам здрава ръка и остро зрение, го улучих без грешка. Оглавникът около главата на коня тутакси се разпадна. И така имах късмета да го сваля от камбанарията. Той се приземи благополучно, аз го яхнах и продължих пътуването си – все по-близо до столицата на Руската империя Санкт Петербург.